

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418201500
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6418201500.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: D.. F. F., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt: Z. XXX/XX, E., zast.: Brázdil & Brázdilová advokátska kancelária s. r. o., Trhová 992/1, Zvolen, IČO: 50 492 934, proti žalovanému: D.. B. B., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt: Z. XXX/XX, E., zastúpený F.. O. Q., T. so sídlom v B. B., P. A., o zaplatenie 19.158,71 Eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 22. 12. 2020, č. k. 24C/5/2018-209, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ si žalobkyňa v rámci bezdôvodného obohatenia, na úkor ktorej sa mal obohatiť žalovaný, uplatnila aj uhradené trovy exekúcie vo výške 2.118,60 Eur súdnemu exekútorovi P. F., tak žalovaný správne poukazoval na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Z tohto dôvodu v tejto časti okresný súd žalobu žalobkyne zamietol ako nedôvodnú. Považoval za nepodstatné, že žalovaný inicioval exekučné konanie napriek tomu, že vedel o podanom dovolaní. Pokiaľ ide o trovy žalovaného ako oprávneného v exekučnom konaní, ktoré musel vynaložiť (zaplatený súdny poplatok vo výške 16,50 Eur a 19,90 Eur za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom), v tejto časti rovnako okresný súd nárok žalobkyne považoval za nedôvodný. Poukázal na to, že exekúcia bola vedená dôvodne na základe v tom čase právoplatného exekučného titulu, ktorý bol vykonateľný tak po materiálnej, ako aj formálnej stránke. To, že bol neskôr zrušený v dôsledku rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, na závere o dôvodnosti vedenej exekúcie nič nemení. Nie je možné hovoriť o vzniknutej škode, tak ako to prezentuje žalobkyňa, pretože podanie návrhu na podklade vykonateľného exekučného titulu nie je protiprávnym konaním, čo je jeden z predpokladov pre vznik škody. Trovy žalovaného v exekučnom konaní vznikli dôvodne, preto nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. Zamietol aj nárok žalobkyne v rozsahu trov konania vo výške 924,- Eur ako nedôvodný, pričom sa malo jednať o zaplatené trovy konania pod sp. zn. 9C/32/2015, resp. pod sp. zn. 9C/49/2017. Okresný súd rozhodujúci v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017 mal v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu rozhodnúť o všetkých trovách konania, ktoré vznikli žalobkyni v konaní pred súdom prvého stupňa. Okresný súd z toho dôvodu nemohol opätovne rozhodovať o priznaní trov konania žalobkyni, ktoré jej vznikli v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017 (resp. 9C/32/2015), pretože by tak porušil zásadu ne bis in idem, ktorá je vyjadrená v ust. § 230 CSP, podľa ktorého, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Pokiaľ ide o istinu vo výške 15.400,- Eur a úrok z omeškania vo

výške 679,69 Eur, v tomto smere okresný súd sa stotožnil s prezentovaným záverom žalovaného, ktorý poukázal na existujúcu judikatúru, z ktorej vyplýva, že samotným zrušením deklaratórneho rozhodnutia súdu, na základe ktorého plnila žalobkyňa, nevzniká bezdôvodné obohatenie. To vzniká jedine v prípade, ak by sa plnil neexistujúci dlh, t. j. dlh, ktorý by nemal hmotnoprávny základ. Tvrdenie žalobkyne, že nárok na bezdôvodné obohatenie vznikol už momentom zrušenia platobného rozkazu, na podklade ktorého plnila, je nesprávny a v rozpore s uvedenou konštantou judikatúrou súdov (bod 25 odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu). Okresný súd mal preukázaný hmotnoprávny nárok žalovaného, ktorý posudzoval ako prejudiciálnu otázku pri rozhodovaní o nároku na bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa v rámci svojej procesnej obrany tvrdila, že nešlo o pôžičku, ani o poskytnutie plnenia bez právneho dôvodu, ale o odmenu, ktorú jej žalovaný poukazoval za jej činnosť vykonávanú pre obchodné spoločnosti žalovaného zaoberajúce sa realitnou činnosťou, ktoré skutočnosti v konaní však hodnoverným spôsobom nepreukázala. Pokiaľ žalobkyňa vzniesla námietku premlčania nároku žalovaného, uplatneného v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017, okresný súd uviedol, že nie je možné namietat' premlčanie nároku žalovaného uplatneného v inom konaní. Žalobkyňa pred vznesením námietky premlčania nárok žalovaného uhradila v celom rozsahu, pričom premlčanie práva neznamená jeho zánik, iba bráni jeho vymožiteľnosti. Povinnosťou žalobkyne bolo uniesť dôkazné bremeno a preukázať, že hmotnoprávny základ nároku žalovaného neexistoval, čo však žalobkyňa nepreukázala. Nevedela tiež vysvetliť dôvod, prečo by žalovaný platil žalobkyni odmenu za činnosť vykonávanú v prospech právnických osôb zo svojho osobného účtu. Žalovaný naopak predloženým výpisom z účtu vedeného v banke preukázal, že žalobkyni vyplatil sumu 15.400,- Eur bez právneho dôvodu, čím sa žalobkyňa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Žalobkyňa uvedenú sumu dodatočne uhradila v rámci exekúcie. Okresný súd tak nemal žiadnym spôsobom preukázané, že žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. V konaní navrhnuté dôkazy, súd nevykonal, a to výsluch strán sporu. Žalovaný, aj keď navrhol svoj výsluch včas, okresný súd to však nepovažoval za potrebné, ani za účelné, pretože skutočnosti, ku ktorým mal byť vypočítaný, vyplývali z predložených listín. V tomto smere okresný súd poukázal na ust. § 195 ods. 1 CSP, podľa ktorého je výsluch strany sporu iba podporným dôkazom, ktorý je možné realizovať iba za predpokladu, ak skutočnosti, ku ktorým má byť vypočítaná, nie je možné preukázať inak. Žalobkyňa navrhla tiež svoj výsluch, ale až po pojednávaní, ktoré sa konalo 19.11.2020, v podaní doručenom súdu dňa 23.11.2020. V tomto prípade okresný súd taktiež nepovažoval výsluch žalobkyne za účelný, keďže svoje tvrdenia nevedela preukázať ani predloženými listinami, pričom sama potrebuje výsluch zdôvodniť tým, že síce nebol potrebný na preukázanie jej nároku, ale je potrebný k preukázaniu je procesnej obrany voči žalovanému. Súdu však nie je zrejmé, ktorý prostriedok procesnej obrany a čo sa malo výsluchom žalobkyne preukazovať. Okrem toho, súd uplatnil v prípade výsluchu žalobkyne aj sudcovskú koncentráciu konania v súlade s § 153 ods. 2 CSP, pretože výsluch žalobkyne nebol navrhnutý včas, pričom žalobkyni zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov, nebránila žiadna objektívna prekážka, aby tento dôkaz navrhla včas. Žalobkyňa bola osobne prítomná na pojednávaní 19.11.2020 a ani počas neho sa nemala potrebu vyjadriť k žalobe, či reagovať na tvrdenia žalovaného. Jej výsluch by si vyžadoval odročenie pojednávania, pretože z dôvodu zdravotnej indispozície sa nemohla osobne dostaviť na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 22.12.2020. Rozhodnutie oprel o ustanovenia § 451 ods. 1, 2, § 455 ods. 1, § 107 ods. 1, 2. § 230 CSP. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti rozsudku včas podala odvolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd jej žalobe vyhovie, alternatívne žiadala rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania uviedla, že rozsudok považuje za vecne nesprávny, pre nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne zistený skutkový stav, nesprávny procesný postup, v niektorých častiach až nepreskúmateľný, pričom poukázala na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) CSP. Nesúhlasila s posúdením existencie údajného nároku žalovaného na zaplatenie istiny voči žalobkyni, a to nielen čo do skutkovej, ale ani procesnej stránky. Nárok žalovaného voči žalobkyni bol od počiatku sporný. Preto mal byť nárok žalovaného predmetom dokazovania v pôvodnom konaní 9C, kde vystupoval žalovaný ako žalobca a jeho nárok na zaplatenie istiny 15.400,- Eur s príslušenstvom bol predmetom konania a dokazovania. Žalovaný v danom konaní 9C/49/2017 v postavení žalobcu do jeho meritórneho skončenia nepokračoval, naopak vzal svoju žalobu ešte pred meritórnym rozhodnutím súdu späť, čím odpadol predmet konania 9C. Údajný nárok žalovaného voči žalobkyni na zaplatenie istiny 15.400,- Eur s príslušenstvom nebol súdnym rozhodnutím judikovaný. Hmotnoprávny nárok na zaplatenie sumy 15.400,- Eur s príslušenstvom ako vrátenia pôžičky alebo vydanie údajného bezdôvodného obohatenia žalovaného voči žalobkyni nebol nikdy predmetom konania

24C, a preto o ňom súd nemohol a nemal rozhodovať ako o prejudiciálnej otázke. Nesúhlasila s názorom súdu, že nebolo unesené dôkazné bremeno žaloby zo strany žalobkyne. Poukázala na to, že žalobcovi vzniká bezdôvodné obohatenie okamihom, keď bolo rozhodnutie, na ktorého základe bolo plnené, právoplatne zrušené (rozhodnutie NS ČR č. 31Cdo/3309/2011; KS BB 43Cob/128/2015). V predošlom konaní 9C nebolo dokazovanie ani skončené, ani úplné, preto nebolo možné vychádzať z toho, že boli predložené a vykonané všetky dôkazy. Názor okresného súdu v bode 29 je nesprávny, nakoľko žalobkyňa od začiatku tohto konania tvrdila a zároveň listinnými dôkazmi (rozsudky súdov, podania žalovanému pred začatím exekúcie, obrana v exekúcii a iné) preukázala, že plnila výlučne na základe právneho dôvodu - právoplatného platobného rozkazu, ktorý bol dodatočne súdmi zrušený, čím právny dôvod plnenia odpadol. Od nikoho nemožno požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť). Namietala, že ak by sa mal stať tzv. hmotnoprávny nárok žalovaného na zaplatenie istiny 15.400,- Eur s príslušenstvom predmetom tohto konania 24C, v plnom rozsahu by sa naň mali vzťahovať zásady a pravidlá konania vo veci ako o každom inom nároku, vrátane možnosti namietat jeho premlčanie. Súd vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval § 107 ods. 1 OZ. Ďalej namietala, že trovy exekúcie vo výške 2.118,60 Eur sú síce plnením, ktoré boli poukazané na účet exekútora a nie priamo žalovanému, ale ich vzniku mohol jedine zabrániť žalovaný tým, že by nebol podal návrh na výkon exekúcie alebo by požiadal o jeho odklad a podobne. Žalobkyni vznikla škoda tým, že bola v rámci výkonu exekúcie donútená zaplatiť exekútorovi sumu 2.118,60 Eur. Žalovaný nekonal v súlade s § 415 OZ a nezabránil vzniku škody, čím porušil svoju právnu povinnosť. Súd sa týmto právnym posúdením veci nezaoberal. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, ktoré žalovanému zaplatila v exekúcii vo výške 679,69 Eur na základe exekučného titulu - platobnému rozkazu, ktorý bol zrušený, súd prvej inštancie sa v odôvodnení nevyjadril k tomu, prečo je aj táto časť jej žaloby nedôvodná, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nebol daný základ na platenie úroku z omeškania žalovanému, lebo úrok z omeškania stranami zmluvne dohodnutý nebol a exekučný titul bol zrušený, právny titul na zaplatenie úroku odpadol a nový meritórny rozsudok v prospech žalovaného vydaný nebol, keďže konanie 9C späťvzatím zastavil. K bodu 24 ohľadom náhrady trov konania, žalobkyňa namietala s poukazom na rozhodnutie 43Cob/128/2015, že trovy konania 9C v čase, keď podala žalobu v tejto veci, neboli ešte vysporiadané, preto žaloba bola aj v tejto časti dôvodná. Namietala tiež nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku v bode 26, kde sa súd stotožnil s údajnou existenciou nároku žalovaného voči žalobkyni bez výhrad a v plnom rozsahu, pričom s dôkaznou obranou, tvrdeniami sa zaoberal len minimálne bez bližšieho preskúmania ich obsahu a súvislostí. Je logicky nezdôvodniteľné tvrdenie a skutkové zistenie súdu v bode 26. napadnutého rozsudku, že žalovaný - podnikateľ niekoľko rokov posielal cudzej osobe - žalobkyni pravidelne mesačne sumu 700,- Eur len tak bez akéhokoľvek právneho základu, bez akéhokoľvek protiplnenia. Síce súd považuje za preukázané žalobkyňou vykonávané realitné činnosti v predmetnom období rokov 2013 - 2014, ale nesprávne si následne vysvetlil spôsob odmeňovania za ne. Namietala tiež, že nie je správne skutkové zistenie súdu v bode 30. o tom, že viaceré obchodné vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným boli dohodnuté len ústne. V spise boli žalobkyňou predložené v písomnej forme uzavreté mandátne zmluvy s predmetom plnenia realitnej činnosti, ktorú aj kontinuálne v rokoch 2011 až 2014 vykonávala, čiže právny základ na plnenie odmien mesačne 700,- Eur bol preukázaný. Súd opomenul, že v období od júna 2013 až do novembra 2014 bola žalobkyňa konateľkou spoločnosti žalovaného, konkrétne v J., čiže ani vtedy právny vzťah nebol nelegálny a odmena mohla byť vyplatená z daného titulu, o čom svedčí aj obsah e-mailovej komunikácie medzi žalobkyňou a kolegyňou pani T., ako aj ďalšia pripojená komunikácia.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že rozsudok považuje za vecne správny, preto ho žiadal potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so závermi v napadnutom rozsudku, keď žalobkyňa počas celého konania neuviedla žiadne skutočnosti, ani nepredložila jediný dôkaz, ktorý by vyvrátil tvrdenia žalovaného o tom, že žalobkyňa žalovanému splnila existujúci dlh, ktorý bol riadne preukázaný v konaní 9C/32/2015, ako aj opakovane v tomto konaní. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa mala voči žalovanému dlh vo výške 15.400,- Eur a tento uhradila s príslušenstvom až v exekučnom konaní, čím došlo k splneniu tohto dlhu. Dôkazy predložené žalobkyňou preukazovali iné právne vzťahy medzi žalobkyňou a tretími subjektmi, ktoré síce mohli byť spojené s osobou žalovaného, avšak nemali žiadny súvis s dlhom, ktorý si žalovaný uplatňoval v konaní 9C/38/2015 ako fyzická osoba. Nie je zrejme, v čom mal súd pochybiť, keď konanie 9C/49/2017 bolo zastavené, napriek tomu si súd tento spis pripojil, preštudoval ho a aj v spojení s dôkazmi uplatnenými v tomto konaní dospel k záveru, že hmotnoprávny nárok žalovaného existoval, a preto plnením v exekúcii na základe neskôr zrušeného rozhodnutia nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Skutočnosť, že zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému

obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod reálne nespočíval v hmotnom práve, vyplýva z konštantnej judikatúry, najmä z rozsudku NS SR č. k. 5M Cdo/17/2019, NS ČR zo dňa 11. 10. 2007 sp. zn. 28Cdo/3113/2007, sp. zn. 30Cdo/3810/2007, nález ÚS SR sp. zn. II.ÚS 18/2016. Aj z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 31Cdo/3309/2011 zo dňa 23.04.2014, na ktorý poukazovala žalobkyňa počas celého konania, vyplýva rovnaká skutočnosť ako z predchádzajúcej judikatúry. Žalobkyňa počas celého konania nenavrholo vykonať žiadny dôkaz, ani taký výsluch svedka, ktorý by bol schopný vyvrátiť listinné dôkazy produkované žalovaným. Na samotnom pojednávaní dňa 19.11.2020 žalobkyňa nevyužila možnosť vyjadriť sa k veci, pričom svoje ďalšie tvrdenia začala produkovať oneskorene, v rozpore s princípom sudcovskej koncentrácie. Čo sa týka nároku na bezdôvodné obohatenie vo výške 924,- Eur v podobe trov konania, tieto trovy konania boli v konaní 9C/49/2017 zo strany uplatnenej, právoplatne priznané aj uhradené zo strany žalovaného. Súd tak nemal inú možnosť ako žalobu v tejto časti zamietnuť, pričom pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že v čase podania žaloby tieto trovy priznané neboli, mala kedykoľvek možnosť vziať žalobu v tejto časti späť, čo nevykonala. Tvrdenie o zodpovednosti žalovaného vo vzťahu k trovám exekúcie vo výške 2.118,60 Eur nemá žiadny právny základ, keď v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie mal žalovaný právoplatný a vykonateľný exekučný titul, pričom neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu, ktoré by jeho nárok oslabovalo. Táto suma pritom bola príjmom exekútora a nie žalovaného, preto nemohol byť vo vzťahu k tejto sume žalovaný pasívne vecne legitimovaný. Pokiaľ sa týka námietky premlčania, ktorú žalobkyňa vzniesla v záverečnej fáze sporu, uviedol, že táto nemá žiadny právny základ a nie je zrejme ako by túto bolo možné uplatniť v konaní, v ktorom sa sám žalobca domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ani plnenie premlčaného nároku nemá za následok vznik bezdôvodného obohatenia. Nie je zrejme, prečo by malo byť rozhodnutie súdu nedostatočne presvedčivé a arbitrárne a tripieť akoukoľvek vadou.

4. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že ani jeden z dôvodov, ktoré žalobkyňa uplatňuje vo svojom odvolaní, nie je dôvodný, pretože vychádza zo subjektívnych predstáv výkladu práva žalobkyne bez akéhokoľvek posúdenia vo vzťahu k uplatňovanému nároku, pričom svoj nárok odvodzuje z takých skutkových a právnych záverov, ktoré okresný súd dostatočne vo svojom odôvodnení vyargumentoval. Okresný súd vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne vysvetlil, prečo nárok žalobkyne nie je dôvodný, náležite zistil skutkový stav, ktorý je potrebný pre posúdenie uplatňovaného nároku, na základe takto zisteného skutkového stavu vyvodil správne skutkové zistenia a tieto správne podradil pod príslušné právne normy, ktoré aj správne vyložil a presvedčivo odôvodnil. Žalobkyňa v odôvodnení odvolania zotrvala na svojej argumentácii, ktorá tvorila základ jej žaloby, vyslovila nesúhlas so skutkovým a právnym posúdením súdu prvej inštancie, avšak neposkytla odvolaciemu súdu tak závažný argument, ktorý by spochybnil závery a správnosť tohto rozhodnutia.

7. Rozhodnutie je odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Námietka žalobkyne, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, nie je dôvodná. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a rozsudok okresného súdu potvrdil z tých istých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia okresný súd, preto odvolací súd svoje rozhodnutie bližšie neodôvodňoval v súlade s ods. 2 ust. § 387 CSP. Zároveň sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje aj s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobkyne a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

8. Námietka žalobkyne k bodu 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde okresný súd posudzoval hmotnoprávny nárok žalovaného ako prejudiciálnu otázku v konaní 24C, nie je dôvodná. Postup okresného súdu, ktorý prejudiciálne posúdil hmotnoprávny nárok žalovaného na prijaté plnenie v konaní 9C/32/2015 a po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom v konaní 9C/49/2017 bol správny. Okresný súd

si musel v predmetnom konaní prejudiciálne vyriešiť, či existoval hmotnoprávny nárok žalovaného v predmetných konaniach, a či existuje bezdôvodné obohatenie žalobkyne v predmetnom konaní 24C. Okresný súd za uvedeného skutkového stavu, ktorý je predmetom tohto sporu, nemal inú možnosť ako posúdiť nárok uplatnený žalobkyňou v predmetnom konaní ohľadom vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko rozhodnutie v konaní sp. zn. 9C/32/2015 a neskôr vedené pod sp. zn. 9C/49/2017 neposkytli právne záväzný záver o hmotnoprávnej povahe plnenia v prospech žalovaného, keď okresným súdom vydaný platobný rozkaz neobsahuje odôvodnenie a uznesenie o zastavení konania v konaní 9C/49/2017 bolo vydané z dôvodu späťvzatia žaloby z procesných dôvodov (žalobkyňa uhradila žalovanú pohľadávku v exekučnom konaní), opätovne bez záväzného právneho posúdenia uplatneného nároku z hmotnoprávneho hľadiska. Navyše žalobkyňa tak, ako na to správne poukázal aj žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, voči uzneseniu o zastavení konania nepodala odvolanie, popr. nevyjadrila nesúhlas so späťvzatím návrhu. Keďže žalobkyňa platobným rozkazom prisúdenú sumu vrátane trov súdneho exekučného konania uhradila 30. novembra 2015, žalovanému potom neostala iná možnosť, ako žalobu zobrať späť, nakoľko by došlo k zamietnutiu jeho žaloby, jednak z dôvodu odpadnutia predmetu sporu, keď žalobkyňa už plnila a pri určovacej zmenenej žalobe z dôvodu poučenia súdu o nesprávne formulovanej žalobe na určenie podľa § 137 ods. 1 písm. c) CSP.

9. Správny je aj záver okresného súdu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď v konaní nepreukázala, že hmotnoprávny základ nároku žalovaného neexistoval. Pokiaľ žalobkyňa predložila v konaní dôkazy, tieto dôkazy preukazovali iné právne vzťahy medzi žalobkyňou a tretími subjektmi (faktúry a mandátne zmluvy), pričom faktúry boli vystavené len za obdobie 31.1.2013 do 31.07.2013 na sumu 5.200,- Eur, tak ako na to správne poukázal aj okresný súd. Uvedené dôkazy nemali žiaden súvis s dlhom, ktorý si žalovaný uplatnil v konaní 9C/32/2015 ako fyzická osoba. Na druhej strane žalovaný uniesol dôkazné bremeno, keď preukázal listinnými dôkazmi - pokladničnými dokladmi, že jednotlivé faktúry boli žalobkyňi vyplatené v hotovosti, čo žalobkyňa potvrdila svojím podpisom. Tvrdenie žalobkyne, že išlo o vyplatenie odmeny za činnosť, žalobkyňa hodnoverným spôsobom nepreukázala, tak ako na to správne poukázal aj okresný súd a odvolací súd sa s jeho úsudkom v plnom rozsahu stotožňuje.

10. Odvolací súd v zhode s okresným súdom zdôrazňuje, že zrušenie právoplatného rozhodnutia v danom prípade nezakladá bez ďalšieho právo žalobkyne na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Názor žalobkyne, podľa ktorého zrušenie právoplatného rozsudku zakladá samo o sebe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, by bol akceptovateľný len v prípade právoplatného rozhodnutia majúceho konštitutívne účinky, čo však v tejto veci nie je splnené, keďže išlo o rozhodnutie deklaratórnej povahy. Zrušeným právoplatným platobným rozkazom bola len deklarovaná (nie konštituovaná) existencia hmotnoprávneho dôvodu plnenia. Uvedený záver potvrdzuje správnosť rozhodujúcej úvahy okresného súdu, podľa ktorej o žalobe žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné rozhodnúť len potom, čo sa vyrieši, či pohľadávka žalovaného voči žalobkyňi (ktorá bola už exekučne vymožená) je dôvodná. Skutočnosť, že zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené len v tom prípade, ak by právny dôvod reálne nespočíval v hmotnom práve, čo vyplýva z konštantnej judikatúry (rozsudok NS SR č. k. 5MCdo/17/2009, rozsudok NS ČR sp. zn. 28Cdo/3113/2007, sp. zn. 30Cdo/3810/2007 a nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 18/2016). Aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/3309/2011 z 23.04.2014), na ktorý poukazovala žalobkyňa, vyplýva rovnaká skutočnosť ako z vyššie uvedenej judikatúry, tak ako na to poukázal aj žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu. Správne okresný súd v predmetnom konaní 24C/5/2018 vykonal dokazovanie vo vzťahu k existencii hmotnoprávneho základu plnenia medzi stranami sporu, ktorý posudzoval ako prejudiciálnu otázku pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na bezdôvodné obohatenie a na základe vykonaného dokazovania prijal správne právne závery, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (bod 10, 26 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Vykonaným dokazovaním sa predmetná pohľadávka napokon ukázala ako dôvodná, a preto plnenie získané žalovaným od žalobkyne nebolo možné považovať za bezdôvodné obohatenie. Správne okresný súd túto rozhodujúcu otázku riešil v konaní 24C/5/2018 ako prejudiciálnu otázku a jeho postup bol správny. Námietku žalobkyne, že „v predošlom konaní 9C nebolo dokazovanie ani skončené, ani úplné, preto nebolo možné vychádzať z toho, že boli predložené a vykonané všetky dôkazy“, odvolací súd nepovažuje za relevantnú, nakoľko okresný súd v konaní 24C/5/2018 správne postupoval, keď vykonal „vlastné“ dokazovanie, tak ako na to správne poukázal aj žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne.

11. Žalobkyňa vo svojom odvolaní ďalej namietala, že okresný súd nesprávne právne posúdil otázku vznesenej námietky premlčania údajného nároku žalovaného voči žalobkyni. Odvolací súd sa s uvedeným názorom žalobkyne nestotožňuje a v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v bode 28 okresným súdom. Správne okresný súd poukázal na to, že v predmetnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je uvedená námietka premlčania právne bezvýznamná, nakoľko uvedenú námietku mohla žalobkyňa vzniesť v konaní 9C/32/2015, resp. 9C/49/2017. Uvedená námietka nesúvisí s predmetom konania - o vydanie bezdôvodného obohatenia.

12. Dôvodný nie je ani argument žalobkyne ohľadom trov exekúcie vo výške 2.118,60 Eur. Okresný súd správne uzavrel, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko trovy exekúcie neboli vyplatené žalovanému, a tak sa v tejto časti nemohol bezdôvodne obohatiť žalovaný na úkor žalobkyne. Je irelevantné, že žalovaný inicioval exekučné konanie napriek tomu, že vedel o podanom dovolaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný mal právoplatný a vykonateľný exekučný titul - platobný rozkaz, preto mohol uplatniť svoj nárok na výkon exekúcie u exekútora, resp. podať návrh na výkon rozhodnutia. Nie je možné teda v žiadnom prípade hovoriť o porušení zodpovednosti žalovaného vo vzťahu k trovám exekúcie vo výške 2.118,60 Eur, a tvrdenie žalobkyne v tomto smere nemá žiaden právny základ.

13. Pokiaľ ide o namietaný úrok z omeškania, odvolací súd v tomto smere v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie uvedené v bode 25 napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Okresný súd mal preukázaný aj v tejto časti hmotnoprávny nárok žalovaného, a to v celkovej výške 679,69 Eur.

14. Nemožno prisvedčiť ani námietkam žalobkyne vo vzťahu k nároku na zaplatenie 924,-Eur - pozostávajúcich z trov konania zaplatených v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/32/2015, resp. pod sp. zn. 9C/49/2017. Rozhodnutie okresného súdu je aj v tejto časti vecne správne, okresný súd správne poukázal na to, že uvedené trovy boli priznané uznesením okresného súdu č. k. 9C/49/2017-305 zo dňa 25.05.2020, ktorý právoplatne rozhodol o výške trov konania uplatnených a vyčíslených žalobkyňou, kde bolo rozhodnuté aj o trovách konania v časti zaplateného súdneho poplatku vo výške 924,- Eur. Okresný súd mal v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu KS BB sp. zn. 17Co/309/2018 zo dňa 29.11.2018 rozhodnúť o všetkých trovách konania, ktoré vznikli žalobkyni v konaní pred okresným súdom, a preto nemohol okresný súd opätovne rozhodovať v tomto konaní o priznaní trov konania žalobkyni, ktoré jej vznikli v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/49/2017 (resp. 9C/32/2015), pretože vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté s poukazom na ust. § 230 CSP. Správne potom okresný súd v tejto časti nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 924,- Eur zamietol ako nedôvodný.

15. Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani námietku žalobkyne, že rozhodnutie okresného súdu je nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozhodnutia okresný súd podrobne uviedol a náležite odôvodnil, prečo je toho názoru, že v danej veci nie sú dané dôvody pre vyhovieť žalobe žalobkyne, nakoľko neuniesla dôkazné bremeno, čo má za následok stratu sporu. To, že okresný súd nerozhodol podľa subjektívnych predstáv žalobkyne, neznamená ešte, že rozhodnutie nie je preskúmateľné a dostatočne odôvodnené. Okresný súd sa v dostatočnom rozsahu zaoberal aj dôkaznou obranou žalobkyne, túto náležite vyhodnotil. Tvrdenie žalobkyne, že okresný súd vec nesprávne skutkovo posúdil, pretože je pochybný už ten fakt, že žalovaný tento údajný svoj nárok najprv pri podaní žaloby označoval titulom ako pôžičku a neskôr ako bezdôvodné obohatenie, je právne irelevantné, nakoľko právne posúdenie je vecou súdu, a nebolo povinnosťou žalovaného svoj nárok presne - správne právne kvalifikovať. Pokiaľ žalobkyňa v konaní niečo tvrdila, bolo jej povinnosťou tieto skutočnosti hodnoverným spôsobom preukázať, pričom jej tvrdenia zostali len v rovine tvrdení bez predloženia relevantných hodnoverných listinných dôkazov.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, a preto ho potvrdil spolu aj so závislým II. výrokom o trovách konania.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.